

Ernst Schmidt (1958) is een kunstenaar uit Het Spiegel, actief lid van de Bussumse kunstkring Artes. Hij had de leiding van het boekproject de Bussumse Kant (2011), waarin kunstenaars bijzondere plekken in Bussum onder de aandacht brachten. Deze zomer werd op de Algemene Begraafplaats in Het Spiegel zijn Bezinningsmonument in gebruik genomen. Hij wil op dit rustpunt elementen uit verschillende religies samenbrengen. Jaap van Vliet zocht zijn buurtgenoot op.

Ernst Schmidt, kunstenaar: “Verhalen maken onze buurt mooier”



ERNST SCHMIDT BIJ DE GEBORTEPRENTJES VAN HEMZELF EN VAN ZIJN DOCHTER ROOS.

“Ik was even van mijn à propos, toen bij de opening van de Bezinningstuin op de begraafplaats in Bussum. Ik keek namelijk eventjes over de heg en het was alsof de cirkel ter plekke rond werd. Ook voor mij als mens. Echt waar? Ja, eigenlijk wel. Echt waar”!

Ik spreek met Ernst Schmidt, ontwerper, interieurarchitect, kunstenaar, en helemaal thuis in Het Spiegel. In Het Spiegel wonen voelt als wonen in een “Museum zonder dak”, zoals hij het zelf zegt. Alweer zo’n dertig jaar. We drinken een kop koffie

en hebben het over “verbinding”. Ernst slaat direct aan op het onderwerp:

Verhalen. Als je wilt weten wie je bent, moet je ook je voorgeschiedenis kennen. Van jezelf, maar ook van waar je woont. En het lijkt soms wel eens dat die verhalen worden afgebroken of vergeten. Ons Spiegel wordt mooier met al die verhalen, zoals over de Goghcollectie, de verbinding met Nederlands-Indië, Bendsdorp, de eerste televisie in Nederland, maar ook het ont-

werp van de flitspaal of de uitvinding van de eerste led-lamp, de renbanen. Noem het allemaal maar op. Wat een rijkdom! En het heeft onmiskenbaar invloed op wie we als “community” nu zijn. Daarom ben ik die verhalen gaan verbeelden. Om ze te behouden. Het boek de Bussumse Kant is daar een uitvloeisel van”.

FRISIA

“Het raakt mij daarnaast met name ook als persoon”, gaat Ernst verder. “Ik ben niet in Het Spiegel geboren, maar in 1994 hiernaartoe verhuisd. Daarna ben ik in de geschiedenis van onze wijk gedoken, mede door de verhalen van mijn grootouders. Ik ontdekte dat mijn eigen familie sterke banden heeft met Het Spiegel! Mijn opa is geboren in huize Frisia aan de Beerensteinerlaan, dat gebouwd was door zijn vader. Toen nog met uitzicht op de hei”.

“Mijn opa is in Nederlands-Indië terecht gekomen en het was toen gebruikelijk om eens in de zoveel jaar per boot een reis naar “huis” te maken, naar Nederland. Is het op die bootreis gebeurd, dat hij en mijn oma verliefd op elkaar geworden zijn? Ze kenden elkaar al wel wat langer... Enfin, het werd zeker wat tussen die twee tijdens hun wandelingetjes naar huize Beerenstein (nu een kinderopvang locatie) voor een kopje thee. Dat is om de hoek van waar ik woon”!

“Verhalen gaan altijd over mensen en dat geeft ook weer een verdieping aan je eigen reis. Zo ben ik de derde eigenaar van het huis, waar ik nu woon. De eerste bewoner, de heer Pijpers,



was opperbrandmeester en ook ingenieur bij Bendsdorp. Hij had in het huis het modernste schellennetwerk van Europa geïnstalleerd en uitgerold over Bussum. Om de brandweerlieden te kunnen oproepen. Later heeft het huis in de oorlog een veilige plek kunnen bieden aan twee onderduikers, die in allerijl bij Bendsdorp uit de trein waren gevlucht. En als je een beetje rondkijkt in de voor- en achterkamer: in mijn schilderwerk staan eigenlijk altijd mensen centraal”.

“En dat is wat we me toen tijdens mijn presentatie in de Bezinningstuin van mijn stuk bracht: zoveel mensen die zijn komen kijken naar wat ik heb mogen creëren. En het blijkt dat ik ze allemaal ken. Kennelijk heb ik iets mogen betekenen voor het dorp en voor Het Spiegel. Over mensen die een tijdje met onze levensreis meelopen, soms eerder heen gaan, maar nooit weg zijn. Hun namen mag je nooit vergeten”.



DE COVER VAN HET BOEK DAT ERNST MET DE KUNSTKRING ARTES MAAKTE.

Mooi. We namen al afscheid, toen ik me besepte dat ik nog even de geboorteprentjes wilde zien, die Ernst, haast terloops, had genoemd tijdens ons gesprek. Hij lichtte toe dat de zijne gemaakt was door zijn opa, in de stijl van Anton Pieck. En dat hij zelf die voor zijn dochter, Roos, heeft gemaakt. In dezelfde stijl. Het raakt mij: de cirkel is rond, en een nieuwe cirkel start. En zo geef je het door aan een nieuwe generatie.

Weet je, Jaap, mijn broer heeft nog les gehad van Anton Pieck. En die avond in de Bezinningstuin zei hij tegen me: “nu snap ik waarom je Bussumer bent. Echt waar? Antwoorde ik. Echt waar”!

We glimlachen en ik denk bij mezelf: deze keer is mijn column niet met een vraagteken, maar met een uitroepteken. Echt Waar!